

CUPRINS

Pangu face lumea	5
Nüwa face oamenii	8
Soarele și luna	11
Houyi săgetează sorii	14
Bailing omoară dragonul	16
Zăna Floare-de-Piersic îl păcălește pe demonul Șarpele Negru	30
Zeița apelor pedepsește căpetenia cea rea	38
Liuyi duce o scrisoare și se însoară	42
Floarea dragostei	53
Văcarul și țesătoarea	58
Soția cea rea	63
Legenda Muntelui Fenixului	68
Căinele credincios	76
Fata îngropată pe lună	80
Cum a apărut eclipsa de lună	85
Bătrânul care a salvat-o pe fiica dragonului	91
De ce fug câinii după iepuri	98
Dușmanii demonilor	101
Viteazul Qini	104
Generalul Celest salvează lumea oamenilor	109
Panhu, fiii și fiicele sale	112
Regele Panhu al etnicilor yao	116

De ce se pun pocnitori de Anul Nou	121
Lin Jun și zeița	124
Legenda Templului Zeului Erhai	127
Sihastrul Xu You refuză funcțiile oficiale	130
Sacrificii pentru Regele Ceresc	133
Împăratul cel lacom	138
Mai deșteaptă decât demonul-șarpe	141
Mangye aduce grânele	147
Lupta cu demonul cu trei capete	154
Drâmba tribului <i>hezhen</i>	158
Piatra neagră care dă căldură	162
Luo Yi supune lei	165
Dragoste neînfrântă	168
Tieguai Li vindecă oamenii și își ia discipol	171
Povestea azaleei	176
Viteazul Ke Yan	181
Coșul de mesteacăn fermecat	191
Kong Jia și Shimen	196
Tan Tai înfruntă dragonul	199
Frații Shen scapă lumea de demoni	201
Liang Shanbo și Zhu Yingtai	210
Povestea copilului-pescar	218
Povestea celor zece pușori de aur	226
În căutarea soarelui	234
Iarba care te face nevăzut	238

Selecție și traducere
de Mugur Zlotea

POLIROM
2016

ZÂNA FLOARE-DE-PIERSIC ÎL PĂCĂLEȘTE PE DEMONUL ȘARPELE NEGRU

Se spune că demult de tot, pe un munte înalt aflat la sud de orașul Luoyang, creștea un piersic bătrân care avea deja peste o mie de ani și care se transformase în timp într-o zână frumoasă, zâna Floare-de-Piersic. Nu departe de el era o peșteră adâncă în care trăia un șarpe mare și negru, care era de fapt un demon destrăbălat ce se ducea adesea să o săcăie pe zână. Zânei îi făcea însă silă, pentru că era crud și urât și îi plăcea să le facă răutăți oamenilor, de aceea nici nu îl băga în seamă.

Într-o zi, demonul se duse din nou la zână și-i spuse mios câteva vorbe de laudă, dar nici vorbă să se facă plăcut - dimpotrivă, se trezi că este ocărât. Rușinat și furios, demonul-șarpe se încolăci strâns în jurul copacului, cu gând să o sufoce pe zeiță. Tocmai atunci se întâmplă să treacă pe acolo Wang Xiao, tăietorul de lemne, care urcase pe munte să adune lemne de foc. Zâna se transformă într-o tânără fată care i se arătă tăietorului de lemne, strigând după ajutor. Văzând un șarpe mare și negru strâns încolăcit în jurul fetei, Wang Xiao răsuci toporul pe care-l avea în mână și dădu să lovească șarpele, care nu apucă să se ferească întru totul din calea toporului, prinzându-și coada. Stăpânindu-și cu greu durerea, demonul se lăsă să alunece pe pământ și fugi înapoi în peștera cea adâncă.

ZÂNĂ FLOARE-DE-PIERSC ÎL PĂCĂLEȘTE PE DEMONUL ȘARPELE NEGRU

Zâna îl văzuse adesea pe Wang Xiao venind pe munte pentru lemne de foc și știa că era un flăcău cinstit și bun la inimă și de aceea se gândea de ceva vreme să-i devină nevastă, dar nu avu-
sese niciodată prilejul să-i spună ce gândea. Acum, că Wang Xiao alungase demonul-șarpe și-i salvase viața, îi era și mai recunoscătoare. Îi mulțumi lui Wang Xiao, dar când să-i spună

acestui cine era ea cu adevărat, se gândi că, dacă-i dezvăluia că era zâna Floare-de-Piersic, putea să-l înspăimânte prea tare. De aceea îi spuse:

— Eu nu sunt de pe aici, părinții mi-au murit și nu mai am pe nimeni. Auzisem că un unchi de-al meu făcea negoț pe meleagurile astea și am venit să-mi caut adăpost la dânsul, fără să știu că deja plecase de aici. Cine știe pe unde-o fi acum? Am intrat din greșeală în pădurea bătrână, unde am dat de șarpele negru, și de nu venea neica să mă salveze, tare mă tem că-mi găseam sfârșitul în burta șarpelui. Nu mai am unde să mă duc. Dacă neichii nu-i pasă că-s sărmană și urâtă, ia-mă cu tine acasă, și-oi sta o viață întreagă lângă foc și ți-oi face de mâncare, să te răsplătesc pentru binele făcut.

Wang Xiao, care și el își căuta nevastă de ceva vreme, fu nemaipomenit de bucuros când auzi vorbele fetei. Se uită din nou la ea și-i văzu fața precum florile de piersic, gura ca o cireșă și sprâncenele precum salcia primăvara. Se gândi: „Ce bună o să-mi fie viața de acum încolo, cu o nevastă așa frumoasă!”. Dar imediat un alt gând îi trecu prin minte și începu să aibă îndoieli: „Eu nu sunt decât un om sărac ce-și duce viața tăind lemne din pădure - cum aș putea să mai am grijă și de ea?”. Drept urmare, Wang Xiao cel cinstit îi răspunse zânei fără ocolișuri:

— Eu sunt doar un tăietor de lemne foarte sărac. Trăiesc de unul singur, nu prea am ce mânca și nu am cu ce să mă acopăr. Tare mă tem că nu am cum să mai am grijă și de tine. Dacă îți cauți o casă în care să te măriți, mai bine te-ai duce pe la casele celor mai cu stare!

Zâna se puse pe plâns când auzi astfel de vorbe și-i răspunse lui Wang Xiao:

— Pentru că te văd cinstit și muncitor, de aceea am vrut să merg după tine. Și-apoi, nici eu nu sunt una dintre acelea cărora le place să mănânce și să trândăvească. După ce ne-om lua, tu mergi să tai lemne, eu pot să Țes, c-apoi zilele în care nu ai nimic

ZÂNA FLOARE-DE-PIERSIC ÎL PĂCĂLEȘTE PE DEMONUL ȘARPELE NEGRU

de făcut parcă nu-s zile bune. De nu te învoiești să mă lași să vin după tine, rămân în pădure și aștept să vină șarpele să mă înghită.

Văzând-o atât de hotărâtă și plângând de ți se rupea inima, Wang Xiao o luă cu binisorul și îi făgădui că o ia de nevastă. Și după ce se sfătuiră și coborâră de pe munte, zâna se duse să locuiască o vreme în casa unei mătuși a lui Wang Xiao, până aleseră un moment propice să se ia soț și soție.

Cât despre demonul-șarpe care fusese rănit cu toporul de Wang Xiao, acesta îl ura pe Wang Xiao din toate puterile. Ascuns în peștera sa, își vindeca rănile și aproape că nu putea să se miște. Când demonii mai mici veniră să-i spună că zâna Floare-de-Piersic se căsătorește cu Wang Xiao, demonul Șarpele Negru se supără foc. Le porunci slujitorilor săi să se ducă și să facă tot ce le stătea în putință să-i omoare pe cei doi. Dar micilor demoni-serpi le era tare teamă de topor, iar când se gândeau la toporul acela strașnic pe care îl mănua Wang Xiao le tremura carnea de frică. Demonul stătu o vreme pe gânduri și, după ce sușoti puțin cu slujitorii săi, le porunci acestora să plece și să se pregătească.

Zâna Floare-de-Piersic bănuia că demonul acela ticălos nu va sta cu mâinile-n sân și că va pune la cale o ticăloșie, profitând că ea și Wang Xiao voiau să se căsătorească. Întoarsă acasă, zâna se mai gândi puțin și se hotărî să-i spună totul lui Wang Xiao. Rugă pe cineva să-l cheme acasă la mătușa lui, iar când acesta veni, zâna îi mărturisi cine era, cum era necăjită de demonul Șarpele Negru, care precis voia să profite de căsătoria lor pentru a se răzbuna. Auzind-o, Wang Xiao fu puțin uimit, dar aflând că soția lui era zâna Floare-de-Piersic tare se mai bucură. Și după ce se sfătuiră pe îndelete, puseră la cale un plan iscusit, așteptând doar o zi potrivită pentru a-l pune în aplicare.

Zilele trecură repede și, cât ai clipi, veni și ziua în care zâna Floare-de-Piersic urma să-i devină nevastă lui Wang Xiao. Auzind acestea, demonul își chemă slujitorii și se preschimbară într-un nor negru care se așază peste casa mătușii lui Wang Xiao, așteptând prilejul să lovească. Când se apropie amiaza, Șarpele Negru o zări pe zână ieșind din casă sprijinită de nuntași și îndreptându-se spre lectica împodobită de nuntă. Îi porunci atunci demonului Șarpele Roșu să meargă să o rănească. Șarpele Roșu nu îndrăznea să-i nesocotească porunca, așa încât se prefăcu pe dată într-o stea căzătoare, repezindu-se înspre capul zânei. Dar după nici o clipă, Șarpele Roșu dădu bir cu fugiții și se întoarse la demon plângându-i-se:

— Mărite rege, zâna Floare-de-Piersic are pe cap o bucată de pânză roșie ca focul, de nici nu-mi puteam ține ochii deschiși.

Și în timp ce spunea toate acestea se ștergea cu mâna la ochi. Șarpele Negru se făcu foc și pară și începu să blesteme, ocărându-l pe Șarpele Roșu că era nevrednic, după care, trăgându-i un picior, îl zvârlă direct pe pământ, unde acesta se transformă într-o rămă. Șarpele Negru îl trimise atunci pe Șarpele Galben. Dar acesta era mai sperios decât un șoarece, fiindu-i frică și de propria umbră. Se aplecă peste marginea norului și văzu că zâna se urcase deja în lectică. Uitându-se mai atent, văzu că lectica fusese acoperită cu o plasă și se sperie mai să-i sară inima din piept. Se gândi: cum să se descurce cu miile acelea de „ochi” pe lectică? Și apoi, să se ducă să se răzbune pentru altul și să-și pună propria viață în primejdie, de ce să se bage într-o învoială atât de păguboasă? Drept urmare, se întoarse plin de teamă în fața demonului și, rugându-l cu multă stăruință, spuse:

— Mărite rege, sărmanul de mine sunt un nevolnic, nu pot să duc la capăt o sarcină atât de mare, mai bine trimiteți pe cineva mai iscusit.

Demonul urlă de furie și-l făcu netot. Apoi, dându-i un picior, îl zvârlă drept în mijlocul unui râu, unde Șarpele Galben se

prefăcu într-un țipar. Apoi își întoarse fața spre Piton, pe care-l trimise să se ascundă după o dală mare de piatră de pe marginea drumului, pe care să o trântescă și să o prindă sub ea pe zâna Floare-de-Piersic. Dar chiar atunci se apropie de piatră un om care lipi pe ea o hârtie cu un descântec ce făcu ca piatra să prindă parcă rădăcini și să nu poată fi urnită din loc. Furios, demonul îi trase Pitonului câteva palme și-l ocări zicându-i:

– Stărpitură, nu ești bun decât să fii mâncat de oameni!

Și de atunci pitonul se transformă într-un rulou cu carne pe care îl mănâncă oamenii¹.

În vremea aceasta, lectica în care stătea zâna Floare-de-Piersic ajunsese deja în fața porții lui Wang Xiao. Șarpele Negru îl trimise repede pe Șarpele Vinețiu să o prindă din urmă. Acesta se făcu nevăzut, se duse în fața lecticii, dar când vru să intre în ea s-o amenințe pe zână, tocmai ce ieșiră din casă doi bucătari, unul ținând în mâini paie aprinse, iar celălalt având în mână stângă un fier de plug înroșit în foc și în cea dreaptă un vas cu oțet pe care îl turnă pe fierul înroșit. Fumul alb se ridică în valuri, iar Șarpele Vinețiu nu mai apucă să fugă și fu ars, de era tot o dungă vânătă și una roșie, și abia apucă să scape cu viață, schiopătând.

Demonul îl trimise și pe Șarpele Alb. Zâna coborâse deja din lectică și, sprijinită de doi oameni, se îndrepta spre locuința lui Wang Xiao. Șarpele Alb tocmai se pregătea să o muște pe zână, când de deasupra se auzi un zgomot puternic și ceva începu să-i cadă în cap. Uitându-se mai bine, șarpele văzu că erau doi oameni care împrăștiu spice între care erau prinse alune, smochine, nuci și bomboane de fructe. Șarpele Alb era tare lacom, așa încât, văzând atâtea bunătăți, începură a-i curge balele – și, fără să-i mai pese de nimic, se apucă să le adune de pe jos și să le îndese

1. Unul dintre felurile de mâncare din China este un rulou cu carne sau cu legume care poartă numele de *caimang*, „pitonul de mâncare” (n.tr.).

CELE MAI FRUMOASE BASME CHINEZEȘTI

Basmele chinezești ne poartă pe tărâmurile magice, începând din vremurile când cerul și pământul nu erau încă despărțite, iar universul părea un mare ou făcut dintr-un bulgăre de haos negru. Vom vedea cât de mare e puterea dragostei, care învinge orice obstacol, și cum binele iese mereu biruitor în lupta împotriva răului întruchipat de demoni, a lăcomiei bogătaşilor și a răutății celor din jur. Vom afla și cum a devenit câinele spiritul protector al vânătorului, cum se formează eclipsa de lună, de ce se pun poezitori de Anul Nou, prin ce peripeții a trecut Mangye pentru a le aduce oamenilor grânele sau care sunt puterile magice ale drămei tribului hezhen.

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-6230-2

www.polirom.ro

Carte publicată și în ediția digitală